

zafere kadar

GENÇ YOLDAS

Sayı: 03 / Subat 2024
30 TL

issn : 3023-6371

**lenin yaşadı,
lenin yaşıyor,
lenin yaşayacak!**

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi
Sayı: 03
2024

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler

İstanbul
Şişli: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Kadıköy: Aram Kitabevi / İmge
Kitabevi / Mephisto

İzmir Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Muhittin Adem Cd. No:32 Konak

Adana/ Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Kuru Köprü Mah. Özler Cd.
No: 41 Özden İş Merkezi K:6 D:71
Seyhan

Kapak Tasarım - Sayfa Düzeni
Canser Dayanır

Sor. Yazı İşl. Müdürü: Ezgi YERGİN

Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni
Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım
Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.
Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN

Adres: Mecidiyeköy Mah.
Kervançeçmez Sok. Tomuncuk Blk.
No:14/4 Şişli - İSTANBUL
Tel: 0 (212) 533 32 57

Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya
ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.
Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi
No:83 B Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL
Tel: 0 212 5012120

İçindekiler

6 şubat depremini unutmadık, unutmayacağız!.....	4
devrimci dönemeç.....	6
yurtlar ve intiharlar: çözümümüz birleşik devrim	11
kızıl bir gün: dünya “emekçi” kadınlar günü.....	14
çağımızın Pavel Korçagin’leri olalım!	17
artan yıllar değil, zamlar!.....	21
kapitalizm nasıl son bulacak?.....	23
filistin, dünyanın savaş meydanı.....	26
newroz ruhuyla gençlik devrimi!.....	27
biz devrimi örgütlüyoruz!.....	29
13 mart savaşçıları.....	31
bugüne kadar patronlar için çalıştık, bundan sonra özgürlük için çalışalım!.....	32
“bizleri kölelere dönüştürmek istiyorlar”-okur mektubu....	34
değişim şart-ropörtaj	36
meçhul öğrenci anıtı	38

İletişim

**Senin de söyleyeceklerin var, biliyoruz.
Üretimlerini bize ulaştır, sesimize daha çok
genç yoldaşımız ortak olsun.**

instagram: @genc.yoldas

x: @gencyoldas1

merhaba genç yoldaşım...

Yeni yılın ilk sayısı, dergimizin ise 3. sayısı ile karşılıyoruz seni; öğrenci, işçi ve işsiz tüm gençleri. Önceki sayılarda olduğu gibi bu sayımızda da gençliğe odaklanıyoruz. Gençlik her geçen gün daha fazla sorunla baş başa kalıyor. Öğrenci gençler eğitimde gericilikle, barınma sorunlarıyla, maddi yetersizliklerle boğuşurken işçi gençlik de emek sömürsüyle, açlıkla boğuşuyor. Genç kadınlar ise bu düzenin yarattığı her türden gericilik, kadınlara yönelik şiddet ve geleceksizliğin pençesinde yaşama tutunmaya çalışıyor. Gençlik, hiçbir gelecek vadetmeyen bu sistemin içinde umutsuzluğa sürükleniyor.

Geçtiğimiz aylarda yaşadığımız ve yaşamaya devam ettiğimiz KYK yurtlarında ihmaller sonucu ölümler, kampüslerde intiharlar bu sistemin çürümüşlüğüne göstergesi olmaya devam ediyor.

Bizler bu şekilde gençliğe, onun sorunlarına ve bunların çözümüne odaklanırken; yazılarımızda da nihayetinde sizleri tek bir şeye odaklamaya çalışıyoruz: Tüm sorunlarımızın çözümü açık ve net bir şekilde ortada!

Sorgulayan, araştıran, çözümün yeni bir sistemde, yeni bir dünyada olduğunu bilen tüm gençliği bastırma çabalarına karşı; bu çözümü hayata geçirecek olan bizler, gençleriz. Umutsuzluk; kapitalist sistemin bizleri içine tıkıp yaşamdan kopmamızı istediği bir kodes. Geleceksizlik; hayatımızdan, yaşayabileceğimiz her güzel andan çaldıklarının sonucu. Faşizmin tüm aygıtlarının hedefi, gençler olarak, bize dayattıkları her şeyi bir kenara atacak; yeni bir dünyayı kuracağız. Bu hedefte ilerlerken, tüm gençliğe çıkış yolu göstermeye çalışarak, gençlerin kolektif emeğiyle çıkarıyoruz bu dergiyi Genç Yoldaş'ım.

Ölümsüzleşmesinin 100. Yılında Lenin'i, işçi gençliği, barınma ve intihar sorunlarını, kapitalizmin nasıl son bulacağını, tüm ihtiyaçlarımıza durmaksızın gelen zamları, 6 Şubat depreminin yıldönümünü, kızıl gün 8 Mart'ı, okur mektuplarını ve daha birçok yazıyı bulacağın bu sayı, yeni yılın ilk sayısı olarak karşına çıkıyor. Bu yılda bizi umutsuzluğa boğmaya çalışan sisteme karşı birlik olalım! Çözüm; birlikte hareket etmekte, geleceğini yok etmek isteyenlere karşı ipleri eline almakta. Bu nedenle sistemin sana yaşattıklarına, sorunlarına, ses çıkarmak istediğin şey her neyse; dergimizin yeni sayısında katkılarını bekliyoruz Genç Yoldaş!

İyi Okumalar!

6 şubat depremini unutmadık, unutmayacağız!

Antakya Halkını Yalnız Bırakmayacağız!

Yüz binlerce insanımızın hayatını yerle bir eden 6 Şubat depremlerinin üzerinden tam bir yıl geçti. Egemenler, enkaz altında kalanlarımızı ölümü beklemeye, bizleri ise ölülerimizi enkazlardan çıkarmak için çaresizce yardım aramaya mahkum ettiler. Kapitalist sistemin kâr hırsı ile yaptığı, onay verdiği binaların hepsi deprem anında kağıt gibi yıkılarak on binlerce insanımıza mezar oldu.

Bu süreçte bize yaşatılanları unutmadık; depremin ardından günlerce hiçbir yardım gelmemesini unutmadık, gelen yardımlara el konulmasını unutmadık, insanları kış gününde çadırlarda yaşamaya mahkum edip bunu ticarete dönüştürmelerini unutmadık. Faşist devlet afeti açıkça bir katliama dönüştürdü, unutmayacağız. Şimdi depremin ardından geçen koca bir yıla rağmen bizler hala çadırlarda, konteyner kentlerde yaşamaya; en temel ihtiyaçlarımız için, elektrik, su, yemek için bile sürekli bir yardım beklemeye mahkum ediliyoruz.

Deprem bölgelerinde hiçbir şey normalleşmedi. Afet devam ediyor, çünkü asıl afet depremler değil, bu sermaye düzeninin kendisidir.

Şimdi zaman bu öfke ve bilinç ile, depremde bizleri katleden bu düzenden hesap sormanın, mücadeleyi büyütmenin zamanıdır. Bu zor günlerde gençlik olarak Antakya halkının yanındayız. Depremin yıkıntıları arasından devletin hiçbir yardımı olmadan kendi gücüyle yeni bir yaşam kurma çabasının yanındayız. Çünkü biz, gençlik olarak, kurtuluşun dayanışmada ve birlikte mücadelede olduğunu biliyoruz. Bizleri ancak kendi örgütlü gücümüz kurtaracaktır. Depremin 1. yıl dönümünde, 6 Şubat'ta tüm gençliği Antakya halkıyla sokağa akmaya, acımızı öfkeye dönüştürmeye ve dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz.

MA RIHNA NIHNA HON!

**HAYATLARIMIZI ENKAZA
ÇEVİREN BU DÜZENİ YIKALIM!**

**ÖRGÜTLÜ BİR HALKI, HİÇBİR
KUVVET YENEMEZ!**

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

AFET DEĞİL
KATLIAM!

HÜZÜNÜMÜZ
İSYANIMIZDIR
ANDAĞLI KADINLAR

meşhur MARKET

MENDİ
SOFRASI

devrimci dönemeç

EKİM KOR

Hepimizin de bildiği gibi bugün tüm dünya, büyük bir dönemeçten geçmekte. Lenin'in bundan bir asır önce, kapitalizmin emperyalizm aşamasının devrimlerinin ilki olan 1905 Devrimi'nin başlangıcı esnasında söylediği şu sözler, günümüzün tüm gerçekliğini tam anlamıyla yansıtmakta:

"... Hiç kuşku yok ki, şimdi artık yeni bir döneme girmiş bulunuyoruz; siyasal alt üst olmalar ve devrimler dönemi başlamıştır. ..." (V. İ. Lenin, Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği, s.21)

İçinde bulunduğumuz bu dönemece yeni varmadık aslında. 1989-91 karşı-devrimleri sonucu sosyalist bloğun dağılmasından sonra emperyalist-kapitalist sistemin ideologları "tarihin sonu"nu ilan ederken, 90'ların ortalarında başlayan ve biz Leninistlerin Yeni Evre olarak adlandırdığımız kapitalizmin çöküşe doğru yuvarlandığı bu dönemeç, uzun zamandır devam etmekte. Ve bu dönemeç, bizleri varacağımız yer olan sosyalizme kolay ve sancısız bir şekilde vardırılmayacak gibi gözüküyor. İyice çürümüş emperyalist-kapitalist

sistem, ayakta kalabilmek için her yolu mubah görerek dünyayı büyük bir yıkıma doğru sürüklüyor. Birinci emperyalist paylaşım savaşı esnasında Rosa Luxemburg'un ortaya atmış olduğu şu slogan bugün tüm canlılığını korumakta: "Ya Sosyalizm Ya Barbarlık!" Dolayısıyla bizlere yeni dünyayı bir devrimle inşa etmekten başka bir yol kalmıyor.

Kurtuluşumuzun tek yolu olan devrimi hedefliyorsak, şu anki devrimci durum koşullarında neleri yapacağımızı tartışıp hedeflerimizi berraklaştırmamız gerekiyor. Geçmişten günümüze kadarki bütün devrimleri inceleyelim. Bu incelememiz, bizi şu sonuca vardıracağıdır: Bir devrimin gerçekleşebilmesi, nesnel koşullarla öznel koşulların birlikteliğine bağlı olan bir meseledir.

Devrimin gerçekleşebilmesi, nesnel koşulların olgunluk düzeyi ile öznel koşulların etkin gücünün çakışmasına bağlı olan bir şeydir. Peki bahsetmiş olduğumuz nesnel koşullar ile öznel koşullar nelerdir? Bunu biraz da somut olarak şöyle açıklayabiliriz: Devrimin nesnel koşulu olarak ekonomik sistemde ve politik yönetimde bir bunalımın ortaya çıkması ve bu bunalımın toplumdaki sınıf karşıtlıklarını iyice keskinleştirmiş olması gösterilebilir; yani yönetenlerin eskisi gibi yönetememesi, yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememeleri. Devrimin öznel koşulu olarak da, emekçi sınıfların savaşı sonuna kadar

götürme kararlılığı ve yığınlara, egemen sınıflara karşı savaşımalarında önderlik edecek devrimci öncü partinin varlığı gösterilebilir.

Bu nedenlerden dolayı devrimci bir durumda, devrimin nesnel koşulları ile öznel koşulları arasındaki ilişki birlikte düşünülmelidir. Bir devrimci durumda nesnel koşullar devrimi dayatabilir -adı üzerinde devrimci durumdur bu- ancak, devrimin öznesi olan sınıf ya da sınıflar, iktidarı bir devrimle ele

"Eşit ve özgür dünyayı inşa etme görevi bugünün kapitalist toplumunun ücretli emekçileri olan bizlerin elindedir. Kölelerin yapamadığını bugün bizler yapabilecek durumdayız."

geçirebilmek için onlara önderlik edebilecek devrimci komünist öncülerin bayrağı altında düşman sınıflara karşı örgütlenmemişse, devrimci durum heba olabilmektedir. Bu nedenle bu meselede sadece nesnel koşullara bel bağlamamak gerekir.

Devrimin temeli olan nesnel koşullar elbette dikkate alınmalı ama bu, öznel koşullarla birlikte değerlendirilmelidir.

Buraya kadar en basit ve kısa haliyle devrimin öznel koşulları ile nesnel koşullarının çakışmasının gerekliliğini anlattık. Bu anlattıklarımız neden önemlidir? Çünkü dediğimiz gibi, her devrimci durum, otomatik olarak devrimi getirmemektedir.

Bilimsel sosyalizmin ustaları Marx ile Engels, sınıf mücadelelerinin her zaman toplumun devrimci bir yeniden kuruluşuyla son bulmadığını, bazı durumlarda, çatışan sınıfların ortak yıkımlarından, yani birlikte çöküşlerinden de bahsetmişlerdi. Komünist Manifesto'da Marx ile Engels, bu mesele hakkında şöyle demektedirler:

“Özgür yurttaş ile köle, patrisyen ile pleb, baron ile serf, lonca ustası ile kalfa, sözüün kısası ezen ile ezilen sürekli karşı karşıya gelmişler, her seferinde ya toplumun tümüyle devrimci bir dönüşüme uğramasıyla ya da çatışan sınıfların ortak yıkımıyla sonuçlanan, kimi zaman gizliden gizliye, kimi zaman açıktan açığa, ama dur durak bilmeyen bir mücadele içinde olmuşlardır.”

Biz, öncelikle Marx ile Engels’in işaret etmiş olduğu ikinci olasılığı, yani çatışan sınıfların ortak yıkımı olasılığını tartışmak istiyoruz.

Marx ile Engels, öne sürmüş oldukları “çatışan sınıfların ortak yıkımı” olasılığı üzerine somut olarak bir örnek vermemektedirler. Bu nedenle hangi somut örneği/örnekleri işaret ettiklerini tam olarak bilemiyoruz ancak, geçmişten günümüze kadarki toplumsal ve siyasal alt üst oluşları inceleyerek bu işaret etmiş oldukları olasılığı ve bu olasılığın günümüz için anlamını tartışabiliriz.

Marx ile Engels’in öne sürmüş olduğu bu olasılığı somut olarak düşündüğümüz zaman, tarihten bir örnek olarak aklımıza Roma İmparatorluğu’nun çöküşü gelmektedir. Varlığını köle emeği üzerinden sürdüren Roma İmparatorluğu, hem içindeki kölelerin ayaklanmaları hem de Roma dışından gelen “barbar” kavimlerin saldırıları sonucu yıkılmıştı. Daha sonrasında da feodalizm doğmuştu.

Roma İmparatorluğu’nun çöküşü örneği, toplumun tümüyle devrimci bir dönüşümü olarak örneklendirilemez. Çünkü köle sahipleri ile köleler arasındaki süren sınıf mücadelesi, hem köle sahiplerinin

hem de kölelerin birlikte çöküşüyle son bulmuş ve feodalizmin ortaya çıkması uzun bir zaman almış ve bu süreç oldukça kaotik ve sancılı geçmiştir.

Peki ya bizim de dahil olduğumuz günümüzün burjuva toplumu için ne diyebiliriz? Başlangıcından günümüze kadarki burjuva toplumunda burjuvazi ile proletaryanın birlikte çöküşü gibi bir olgu bulabilir miyiz?

Günümüzde burjuva sınıf, toplumun bütünlüğünde egemen olamadığı için günümüzün burjuva toplumu, kesin olarak yıkılmış olamasa da kaotik ve sancılı bir dönemden geçmekte. Bu düzensizliği biz emekçi sınıfın gençleri olarak hayatımızda hissediyor ve deneyimliyoruz. Bu dönemin sancılarının şiddetini en çok bizim de dahil olduğumuz emekçi sınıf hissetmekte.

Aslında Roma İmparatorluğu’nun çöküş sürecindeki durum ile şu anki emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sürecindeki durum arasında benzerlikler vardır. Her iki sistem de varlıklarını aşırı sömürü üzerinden devam ettiriyordu ve bu yolla kendilerini yok oluşa doğru sürüklüyorlardı. Ancak Roma İmparatorluğu’nun köleci sisteminin köleleri, eşitlikçi ve özgür bir toplumu kurmakta yetkin bir sınıf ne yazık ki değildi. Lenin’in dediği gibi köleler,

“...Başkaldırdılar, isyan ettiler, iç savaşlar başlattılar, ama hiçbir zaman sınıf bilinçli bir çoğunluk, mücadeleyi yöneten partiler yaratamadılar, hangi hedefe doğru ilerlediklerini açıkça anlayamadılar ve tarihin en devrimci anlarında bile daima egemen sınıfların

elinde satranç taşları oldular. ...” (V. İ. Lenin, Seçme Eserler Cilt:11, s. 431)

Eşit ve özgür dünyayı inşa etme görevi bugünün kapitalist toplumunun ücretli emekçileri olan bizlerin elindedir. Kölelerin yapamadığını bugün bizler yapabilecek durumdayız. Çünkü günümüzün üretim araç ve gereçlerinin toplumun maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılamadaki yetkinliği, Roma İmparatorluğu’ndaki üretim araç ve gereçlerinin yetkinliğinden daha fazla gelişkindir. Bununla birlikte biz bugünün emekçilerinin entelektüel ufku da Roma İmparatorluğu’ndaki bir köleden daha geniştir.

Şimdi, Marx ile Engels’in Manifesto’da bahsettiği bu iki olasılığın, yani çatışan sınıfların birlikte çöküşü olasılığı ile toplumun devrimci dönüşümü olasılığının günümüzdeki anlamını ve geçerliliğini tartışalım. Günümüzde bir devrim olanağı var, bununla birlikte, burjuvazi ile proletaryayı, yani tüm insanlığı yok oluşturma sürükleyecek olanaklar da var. Buna bir örnek olarak ekolojik yaşamın bozulması verilebilir. Kapitalizmin aşırı ve düzensiz

üretimini yaratmış olduğu iklim değişikliği ve küresel ısınma, bugün insanlık için bir felaket senaryosudur.

Ayrıca bugün emperyalist devletlerin askeri gücü birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşına göre çok daha yıkıcıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin üretici güçleri yok etme potansiyeli olağanüstü derece artmıştır. Bir yandan küresel iklim felaketi bir yandan da nükleer savaş felaketi insanlığın geleceğini kuşatmaktadır.

Buraya kadar anlattıklarımızdan, tüm bu kaotik ve sancılı sürecin sona ermesi için devrimden başka bir yol olmadığını net bir şekilde anlatabildiğimizi düşünüyoruz. Bununla birlikte yeni bir topluma varmak için devrim yolunu reddedip insanlığa hiçbir vaad sunamayan burjuva sınıftan ödünler koparmaya çalışan uzlaşmacılara ve reformistlere karşı birkaç şey söylemek istiyoruz.

Eğer devrimci durumun var olduğu bir yerde devrim yerine egemen sınıftan ödün koparmak için reformlara yönelinirse, başlar duvara çarpar. Bu 100 yıl önce de böyleydi,

“Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları adına konuştuğunu ve onlara önderlik ettiklerini öne sürenler, ne Gezi Ayaklanması’nda ne de Kobani Serhildanı’nda devrimci bir rota tutmuştu. Onların tuttuğu rota sadece parlamentonun yolu ve dolaylı olarak da yenilginin yoluydu.”

bugün de böyle.

Yaşadığımız topraklar olan Türkiye’de ve Kuzey Kürdistan’da da böyle olmuştu. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları adına konuştuğunu ve onlara önderlik ettiklerini öne sürenler, ne Gezi Ayaklanması’nda ne de Kobani Serhildanı’nda devrimci bir rota tutmuştu. Onların tuttuğu rota sadece parlamentonun yolu ve dolaylı olarak da yenilginin yoluydu. C. Dağlı, Gezi Ayaklanması sonrasında sınıf uzlaşmacıları tarafından halkın enerjisinin reformizm ve uzlaşmacılık hapisanesinde nasıl yok edilmeye çalışıldığını “Devrimin Nesnel ve Öznel Koşulları” başlıklı yazısında şöyle anlatıyordu:

“Kapitalizm karşısında, edilgen evrimci, iyileştirmeci, düzeltmeci ve onarıcı bir rol üstlenen küçük-burjuva hareketlerin, siyasal planda en ileri gittikleri nokta, muhalefet yoluyla, güçler dengesini değiştirmek ve burjuvazi üzerinde bir baskı gücü haline gelmek, baskı yoluyla egemen sınıftan emekçiler lehine çeşitli ödümler koparmak; kitlelere daha geniş bir hareket alanı sağlamak. Gerçekte ise, emekçi yığınları sosyal ve siyasal ödümlerle oyalayarak tekelci sermayenin konumunu güçlendirmiş ve ona daha rahat hareket etme olanağı sağlamış oluyorlar.” (C. Dağlı, Toplu Yazılar-V, s.278)

Kapitalizmin günümüzde emekçi

sınıflara vaat ettiği bir şey kalmamıştır. Ne kapitalizm ne de kapitalizmi onarmaya çalışanlar ne de kapitalizmi reforme etmek isteyen uzlaşmacılar emekçi sınıflara yeni bir şey sunmaktadırlar. İnsanlık bugün bir geleceksizlikle karşılaşmaktadır. Ama bir o kadar da insanlığın önünde bir yol daha vardır. O da devrim yoluyla sosyalizme ve oradan da komünizme giden yoldur.

Bizlerin de hedefi nettir: Sosyalizme varmak uğruna emperyalist-kapitalist sistemi devrimle ortadan kaldırmak!

yurtlar ve intiharlar: çözümümüz birleşik devrim

HARUN KARAYEL

Yazımızın başlığından da anlaşılacağı gibi bu yazıda, yıllardır kronik bir hal alan yurt sorunları ve son yıllarda artarak devam eden genç intiharları konusunu ele alacağız. Gençlik; geleceksizlik, işsizlik, barınamama, niteliksiz ve gerici eğitim gibi sorunlarla kapitalizm tarafından bir kısıpaca alınmış durumda ve maalesef bazı genç arkadaşlarımız bu sorunlara dayanamayarak intihar ediyor. Enes, Sibel, Resul, Elif.. ve daha tanıyamadığımız onlarca genç

arkadaşımız bu düzen tarafından katlediliyor. Birçok genç arkadaşımızın tek çözüm yolunu intiharda buluşu, kapitalist sistemin doğurduğu sorunlara karşı bir çözüm yolu bulamamaktan, bir çıkışsızlık halinden kaynaklanıyor. Gençlik; işsizlik, geleceksizlik, niteliksiz gerici eğitim sistemi içerisinde boğulurken aynı zamanda faşizm tarafından uygulanan pek çok baskılarla da bu çıkışsızlık durumu derinleşiyor.

Birçok arkadaşımız, bizlere bu yaşamı dayatan düzenden kurtulmak yerine, doğrudan yaşamdan vazgeçerek intihar etmeyi çözüm yolu olarak görüyor. Gençliğin içinde bulunduğu bu cendere ortamını dağıtmanın ve bu düzeni değiştirmenin yolu ortak sorunlarımıza karşı, çözümü örgütlü ve birleşik bir mücadele hattı ile örgütlememiz gerektiği bilinci ile devrimci gençlik saflarında kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele etmektir.

Gelelim yurt sorunlarına ve buralarda yine yazımızın önceki bölümlerinde de bahsettiğimiz baskı ortamına. Tarikat yurtlarında öğrenciler üzerinde uygulanan baskıların en canlı örneği sıra arkadaşımız Enes Kara oldu. Kaldığı tarikat yurdunda kendisine uygulanan baskılar ve bunun bir çözümünü bulamayan arkadaşımız bu baskılara dayanamayıp intihar etti. Tarikat yurtlarında kalan arkadaşlarımızın hemen hemen hepsi işçi ailelerinin çocuklarıdır. Özel yurtlara ve ev tutma gibi imkanlara, kıt kanaat koşullarda geçinen ailesinin ve kendisinin maddi durumu el vermeyen sıra arkadaşlarımız, bu arkadaşlarımız, KYK yurdu çıkmadığı zaman, tarikat yurtlarında kalmaya zorlanıyorlar.

Tarikat yurtlarında kalan öğrenciler dini eğitim ve sosyal eğitim adında iki başlıkla olmak üzere iki farklı biçimde dini eğitim alıyorlar. Bu eğitimlere katılmak yurtlarda kalan öğrencilere zorunlu kınıyor.

Öğrenciler burada dinci gericiğin etkisi altında sindirilmeye çalışılıyor. Tarikat yurtlarına değinirken, din konusuna ayrıca değinmek gerekebilir fakat bu başka bir yazının konusu olduğundan bu yazımızda değinmeyeceğiz. Tarikat yurtlarının burjuvazi ve onun temsilcisi dinci-

“Cinsiyeti, faşist iktidar eliyle açıkça desteklenmesi, bizzat örgütlenmesi ve hayır kurumu gibi gösterilerek aklanmaya çalışılması konusunu ele alacağız. Birkaç yıl içinde, Türkiye ve Kürdistan’ın hemen hemen her yerinde bulunan bu tarikat yurtlarında birçok intihar vakası ve bir öğrencinin de güvenlik tarafından öldürülmesi olayları yaşandı. Bunların sadece kamuoyuna yansıyanlar olduğunu da belirtelim. Tarikat yurtlarının bilançosunun daha ağır olduğunu biliyoruz. Birkaç yıl önce bir tarikat yurdunda çıkan yangında onlarca öğrenci yanarak can verdi. Yine bir başka tarikat yurdunda 50’den fazla çocuğun tacize ve tecavüze uğraması da ortaya çıkan tarikat yurdu facialarına örnektir. İşte tekeli kapitalizm ve onun temsilcisi dinci-faşist iktidar eliyle açıkça desteklenen ve hayır kurumu gibi gösterilen tarikat yurtlarının gerçek yüzü bu şekilde.

Öğrenci gençliğin barınma sorununa çözüm olarak gösterilen üç farklı yurt biçimi bulunmakta. Biz yazımızda tarikat yurtlarına değinmiş olduk. Tabi bu sorunlara ne kadar değinsek yetersiz kalır.

Fakat bu yazıda asıl konumuz tarikat yurtları da değil.

Önümüzde bir diğer seçenek olarak özel yurtlar bulunmaktadır. Bu seçeneklerin hiçbiri öğrencilerin barınma sorununu çözmek için yapılmadı. Tam tersine kapitalizm tarafından bir avuç sermayedarın daha fazla kar etmesini sağlamak amacıyla varlar. Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki bu yurtlarda kalma koşulları yaratılmayan birçok arkadaşımız niteliksiz barınma koşullarından dolayı okulu bırakmak zorunda kalıyor. Yani aslında barınma sorunumuzu çözmek için hiçbir şey yapmıyorlar. Özel yurtlar; niteliksiz barınma koşulları ve fahiş fiyatları sebebiyle en az tercih edilen yurt seçeneklerindedir.

Yazımızın sonlarına gelirken bu yıla damgasını vuran KYK yurtlarına gelelim. KYK yurtlarında öğrenciler pek çok baskıyla karşı karşıya bulunmakta. Bu baskılar sebebiyle KYK yurtlarında kalan hemen hemen bütün öğrenciler, kendilerini yaşadıkları bu yurtlara ait hissedemiyor. Kandil ve dini bayramlar gibi dini önemi olan günlerde ve sözde milli önemi olan günlerde yapılan gerici etkinlikler öğrencilere dayatılıyor ve bu etkinliklere katılım sağlanması için yurt idaresi tarafından öğrencilere baskı uygulanıyor. Kadın yurtlarında baskıların boyutu çok daha fazla. Yurt içerisindeki giyimlerinden tavırlarına ve konuşmalarına kadar her şeylerine karışılmakta ve baskı uygulanmaktadır. LGBTİ+ öğrenciler için durum daha da beter bir halde. Hem yurttaki diğer gerici öğrenciler tarafından hem de yurt idaresi tarafından sürekli baskıyla karşı

karşıya kalıyorlar. Bu baskıların boyutu ise yurttan atmaya kadar gidiyor. Cinsiyeti, cinsel yönelimi, dini inancı sebebiyle ve daha pek çok farklı nedenlerden dolayı baskı altında olan bütün öğrenciler bu yurtları karşımıza bir seçenek olarak sunan bu sisteme karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmelidir. Etmeliyiz. Etmek zorundayız!

Bizleri intihara sürükleyen, çıkışsız bırakan tüm bu sorunlardan kurtaracak olan kendi örgütlü gücümüzdür. Yurtlarımızda oda oda, blok blok, okullarda ve kampüslerde amfi, sınıf demeden örgütlenmeli ve bizlere dayatılan tüm bu sorunların çözümünü sağlayacak olan kendi örgütlü gücümüze güvenmeliyiz.

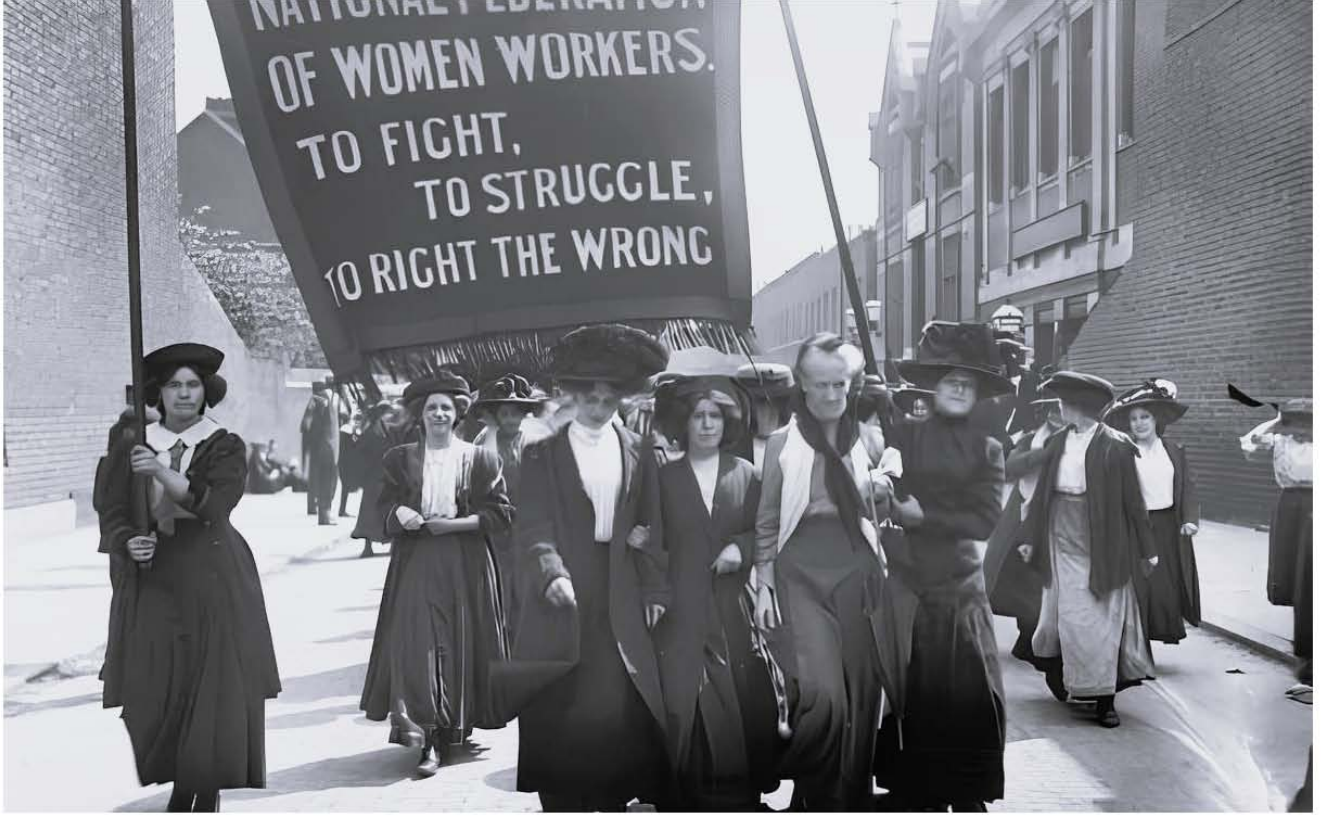
Tüm genç yoldaşlara çağrımızdır;

Kendi komitelerimizi, konseylerimizi ve dayanışma ağlarımızı örgütleyelim. Tüm bu sorunlara karşı kendi gerçek çözümlerimizi getirelim. Bizlere çıkışsızlığı dayatan bu düzene karşı gençliğin kendi militan enerjik mücadelesiyle yanıt verelim. Yaşadığımız tüm sorunlara karşı örgütlenelim ve bu sorunları yaratan kapitalizmi yerle bir edelim.

İktidarın uyguladığı tüm bu baskılar ve saldırılar öğrenci gençliği yıldırılmayacak!

Ya Her gün Birimiz Öleceğiz,

Ya Da Yeni Bir Dünya Kuracağız!

kızıl bir gün: dünya "emekçi" kadınlar günü

NÛPELDA KIZILKAYA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, proletaryanın ve emekçi kadınların sınıf mücadelesi tarihinde derin izler bırakan bir dönemin ürünüdür. 1857'de New York'ta başlayan tekstil işçisi kadınların grevi, emekçi kadınların sömürüye karşı ilk çıkışlarından biriydi. 1908'de ise 15,000'den fazla kadın işçi, New York sokaklarını "ekmek ve gül" sloganıyla donatarak kapitalist sömürüye ve patriyarkal baskıya karşı birleştiler. 8 Mart'ın sembolik anlamı, 1911'deki

Triangle Shirtwaist Factory yangınında somut bir trajediyle pekişti. Yangında yaşamını yitiren 123 kadın işçi, sermayenin acımasız sömürsünü ve işçi sınıfının maruz kaldığı koşulları vurgulayarak tarih boyunca unutulmayacak bir iz bıraktı.

İşte bu yüzden ki bizler, burjuvazinin tam da istediği gibi, 8 Mart'ı somut bir "Kadınlar Günü" olarak neşeyle coşkuyla kutlamamalıyız. 8 Mart Dünya

“İşte bizim sloganımız! Ezilen cinse özgürlük ve eşitlik! İşçilere ve emekçi köylülere özgürlük ve eşitlik! Ezenlere, kapitalistlere ve vurguncu kulaklara karşı mücadele! Budur bizim savaş sloganımız. Budur bizim proleter gerçeğimiz. Herkes için özgürlük ve eşitlik hakkındaki ballandırılmış, ikiyüzlü ve görkemli deyimleriyle sermaye dünyasının yüzüne çarptığımız gerçeğimiz.”
(V.İ.Lenin, Kadınların Kurtuluşu)

“Emekçi” Kadınlar Günü’nü bir kutlama olarak değil, kadınların emekleri ve hakları için sürdürdükleri mücadeleye vurgu yaparak, kapitalizme ve sınıflı topluma karşı bir direniş ve anma günü olarak kutlamak zorundayız.

Çünkü 8 Mart, emekçi kadınların kendi sınıfının erkekleri ile omuz omuza burjuvaziye karşı mücadele verdikleri bir gündür. 8 Mart’ın tarihi; burjuvazinin, daha iyi çalışma koşulları talep ettiği için katlettiği 123 proleter kadının anılması ve sınıfsal açıdan emek mücadelesinin daha da yükselmesiyle ortaya çıkmıştır. Doğuşu itibariyle de kapitalizmin sömürdüğü kadın ve erkek emekçilerin birlik ve mücadelelerini destekleyen ve vurgulayan bir yapıya sahiptir.

“Kadınlar Günü”ne dönüşün ilk sinyaliyse 16 Aralık 1977’de Birleşmiş Milletler’in “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” ifadesinin içinden “emekçi” sıfatını çıkarmasıyla başlamıştır. Bu adım, kapitalizmin 8 Mart’ın emekçi kadınların mücadele günü olduğunu unutturmaya çalışmasının ilk adımıdır. Böylece burjuvazi, 8 Mart’ı gerçek tarihinden yani sınıf mücadelesine kopmaz bağlarla bağlı olmasından ve sınıfsal taleplerle dolu olan mücadelesinden koparmaya çalışmış

ve 8 Mart’ı sınıf gerçekliğinden kopararak bir tüketim vesilesine – Erkeklerin kadınlara çiçekler aldığı o kutsal güne (!)- dönüştürmeye çalışmıştır. Ayrıca sistemin kâr elde etme dürtüsünün yanında asıl yapmak istediği şeyi de unutmamalıyız:

8 Mart’ın devrimci içeriğini değiştirmek ve unutturmak.

Nitekim bununla birlikte BM’nin resmi internet sayfasında günün tarihine ilişkin bölümde kutlamanın New York’ta ölen 123 proleter kadının anısına yapıldığının yazılmaması da tesadüf olmayacak kadar manidardır.

Bugün maalesef emekçi/burjuva ayırt etmeden tüm insanlar 8 Mart’ın anlamını ve ödenilen bedelleri görmezden gelerek veyahut bilmeyerek sadece “Kadınlar günü” olarak kutlamaktadırlar. 8 Mart’taki emekçi kadınların ölümüne sebebiyet veren burjuva sınıfa mensup bazı burjuvalar, sırf atanmış cinsiyeti kadın olduğu için artık 8 Mart’ta aramızda rahatça yer alabiliyor. Yani kısacası bir burjuva patronun sadece kadın olabilmesi 8 Mart’a katılmaya yeterli bir nitelik olarak görülmeye başlanmıştır. Bugün kadın erkek demeden iş yerinde, şirkette, fabrikada, atölyede işçilerini en azami şekilde ezen ve sömüren kadın bir patron, sırf atanmış cinsiyeti

kadın diye 8 Mart gününde emekçi kadınların da olduğu topluluklarda bile kendine rahatça bir yer bulabilmektedir.

8 Mart sadece cinsiyet odaklı kız kardeşlik adı altında yan yana yürümekten değil, dayanışma içinde cinsiyet ayırt etmeksizin bir bütün olarak direnen işçi sınıfıyla yan yana yürüdüğü koşulda anlamlıdır.

Biz Kadınların kurtuluşu, kesin olarak, işçi sınıfının davasına yani sosyalizm mücadelesine ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Bu yüzden 8 Mart'ın kızıl tarihini yani emekçi kadınların dişleriyle tırnaklarıyla yarattığı mücadele gününü sahiplenmeli ve burjuvazinin her şeyin içini boşalttığı gibi 8 Mart'ın da içini boşaltma çabalarına karşı kendi sınıfımızla omuz omuza vererek kendi özgürlüğümüz için mücadele etmek zorundayız.

**8 MART KIZILDIR KIZIL KALACAK!
YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!**

çağımızın pavel korçagin'leri olalım!

K. TAYLAN KIZILDAĞ

Başlığımız bazı okurlarımıza yabancı gelebilir, bunun farkındayız. Pavel ismi birçoğumuza tanıdık gelmiyordur; ne de olsa Rusya veya Ukrayna coğrafyalarında daha yoğun kullanılan bir isim. Ama devrimci Rus yayınlarını okuyan, isimlerini duyan okurlarımıza bu isim hiç de yabancı gelmeyecektir. Çünkü bu isim ve simgelediği komünist gençlik karakteri Ekim Devrimi ve iç savaş sırasında bir dönemin Leninist gençliği ile özdeşleşen bir isim olarak tarihe geçmiştir. Devrimi örgütlemek, başarıya ulaştırmak ve sosyalist inşayı güçlendirebilmek için cüretli, özverili, inisiyatifli, disiplinli ve fedakarca savaşan bir gençliğin hikayesidir bu anlatılanlar.

Pavel karakteri etrafında da Rusya ve Ukrayna devrimci proletaryasının en savaşçı ve atak gücü olan işçi gençliğin mücadeleye nasıl katıldığına dair bir pencere aralamak ister yazar. Ekim Devrimi süresince ve sonrasında önderleşmiş binlerce partili, partisiz gencin sade ama gerçekçi hikayeleri açık yüreklilikle, efsaneleştirilmeden bütün gerçekçiliğiyle ortaya konur. Aslında kitapta anlatılan Pavel karakteri kurgu olsa da gerçek yaşamda felç ve kör kalmasına rağmen ölene dek parti çizgisinden sapmayan, işçileri eğitmek, sosyalist inşaya katkıda bulunabilmek için her şeyi yapan Ukraynalı devrimci komünist Nikolay Ostrovski'den başkası değildir.

Genç Yoldaş

Peki bu hikayeyi veya yazarı niye anlatma ihtiyacı duyduk? Neden onlarca yıl öncesinden, böylesine fedakar bir komünistten yazımızda bahsetmek istedik? Gelin buna birlikte bakalım.

Ekim Devrimi'ne giderken Bolşevik parti gençlik kitleleri içinde, özelde yoksul ve geleceksizliğe mahkum olan, emperyalist paylaşım savaşında cephelere kıyılmak için sürülen milyonlarca genç işçi arasında çalışmanın önemini çok iyi kavramıştı. Çünkü gençliğin atak, dinamik, savaşçı aydın ve fedakar yanlarını öne çıkararak gençlik kitlelerinin devrim saflarında örgütlenip devrime kazanılması gerektiğini başarılı bir şekilde teorik ve pratik olarak ortaya koydular.

Kendi gençlik örgütünü henüz kuramamış olsa da 3 devrim sürecinde ve devrim sonrasında partinin en kritik görevlerini genç militanların yerine getirdiğini hatırlamak yerinde olacaktır.

Urallı delikanlı Sverdlov, Kafkasya'nın gözü pek savaşçısı Kamo ve daha nice... Emperyalist savaşçı iç savaşa çevir şiarıyla Rusya ve ezilen ulusların genç erleri, genç işçileri silahlarını kendi egemenlerine çevirmeyi başardılar.

İç savaş ve sonrasında gelen sosyalist inşa sürecinde öne çıkan Pavel Korçağın örneğinde olduğu gibi binlerce komünist genç savaştan yok olmuş o koca coğrafyada canını dişine takarak Lenin'in partisinin öğrencileri oldular, sosyalizmin zaferinin korunmasında büyük roller üstlendiler.

Ama bizim dikkat çekmek istediğimiz kitabı okumuş olan okurlarımızın da bileceği üzere Pavel Korçağın'ın taviz vermez, yılgınlık nedir bilmeyen, olağanüstü çalışkanlığı, fedakalarlığı, disiplini ve sürekli öğrenen karakteristik özellikleridir.

Bugün, dünya genelinde küresel iç savaşın geliştiği, emperyalist-kapitalist

hegemonyanın çöktüğü ve yerine yeni bir dünyanın kurulabileceği bir ortamın olduğu bugünlerde dünyayı devrimci şekilde değiştirmek isteyen gençliğin bu devrimci karakteri kuşanması gerektiği bir gerçekliktir.

Sosyalist hareketin saflarına sızan her türlü küçük burjuva eğilim ve küçük burjuva alışkanlığa karşı günümüzün Pavelleri olmalıyız. Bunu başarmamız devrimci örgütlenme faaliyetlerindeki yetkinliklerimizi de geliştirecektir. Her ne kadar insanlık çok büyük toplumsal devrimlerin ve oradan sosyalizme yürüyüşün ön günlerinde olsa da komünistlerin gelişen hareketlere iradi müdahaleler etmeye, savaşçı, bilimle donanmış, çağa ayak uydurabilen gençlik kadrolarını yaratmaya dünden daha fazla ihtiyacı bulunmaktadır.

Aradan yüz yıldan fazla bir zaman dilimi geçmiş olsa da devrimci gençliğin, özelden işçi gençliğin, büyük insanlığın geleceğini kurtarma ve sömürsüz, özgür ve mutluluk dolu günlere ulaşma mücadelesini bugün daha çok sahiplenmesi, daha fazla öne çıkması gerekmektedir.

Çünkü sermayenin egemen kaldığı her an yaşlı dünyamız büyük bir yıkıma sürüklenmektedir. Yıkım savaşlarının insanlığın, yani aslında geleceğin kuşakları olan bizlerin ve dünyanın geleceğini tehdit ettiği, kapitalist üretim biçiminin miadını doldurup, küresel iç savaşın tüm yer yüzünde bir gerçeklik haline geldiği günümüzde gençliğe muazzam önemde sorumluluklar düşmektedir. Başkalarının bireysel kurtuluş hikayelerini izleyip iç geçirmektense, parçası olduğumuz toplumun ve emekçi sınıfların toplumsal kurtuluşu için sermaye egemenliğine karşı mücadele etmemiz bizi

özgürleştirecektir.

Bu hareketin özneleri olmak, örgütlü ve dönüştüren güçler olarak kendi geleceğimizi ellerimize almak demektir. Bunu başarmak için, tıpkı Lenin'in partisinin gençliği gibi, onun izinde yürüyenler olarak alışkanlıkların gücüne, memurlaşmaya ve tembelliğe karşı amansız bir savaşa girişmeliyiz. Emekçilerin giderek yoksullaştığı, KYK yurtlarının giderek niteliksizleştiği, emekçi çocuklarının, geleceği temsil eden gençliğin daha çok geleceksizleştiği günlerdeyiz.

Geleceksizliğin, baskıların, yoksulluğun, yozlaşmanın, çürümenin, gerici eğitim sisteminin ve vahşi bir emek sömürsünün gölgesinde yaşamak zorunda bırakılan devasa bir gençlik yığından söz ediyoruz. Ancak bu yığınlara etkin ve bilinçli müdahaleyi yapamadığımız, girişelim ve görelim ruhuyla hareket etmediğimiz hiçbir çalışmadan sonuç alamayız, çünkü en başta yaptığımız işe sıkı sıkı sarılarak bu girişkenlikten sonuç alacağımıza inanç duymalıyız.

Bu sosyal yıkımın ortasında isyan eden gençlik kitlelerinin enerjisini doğru hatta örgütlemek, devrimci bir program etrafında bir araya getirmek için Paveller gibi durmadan, bıkmadan, usanmadan çalışmak her genç devrimcinin yaşam mottosu olmalıdır. Sadece bu ruh hali ile çalıştığımızda, lisede, üniversitede, iş yerlerinde, yoksul semtlerde yani yaşamın her yerinde kapitalizmin edilgen birer özne haline getirdiği gençlik kitlelerinin potansiyelini ortaya çıkarabiliriz.

Bunun yanı sıra dönemin ruhunu iyi kavramış, teknik gelişimin tüm olumlu ve devrimci yanlarını edinmiş olmak bizleri olağanın dışında tutacaktır.

Devrimin en önemli öznelerinden biri olan gençliğin öfkeli ve isyankar bir ruh haline sahip olduğu bugünlerde bu öfkeyi devrimci siyasal mücadeleye evriltecek, gençliğin kurtuluş bayrağına faşizmin yıkılıp toplumsal devrim mücadelesinin yazılacağı devrimci gençlik hareketini yaratmak zorunluluktan başka bir şey değildir. Gençliği kazanmak geleceği kazanmaktır, ancak iradi müdahalede bulunmadığımız her an sermayenin çıkarınadır. Bundan dolayı gençliğin en geniş kesimlerine özelde işçi gençliğe, genç kadınlara ve öğrenci gençliğin ileri kesimlerine başkalarının bireysel kurtuluş hikayelerini izlemeyi bırakıp kendi hikayelerimizi yazma ve geleceği kurma mücadelesine çağırma faaliyetlerimizi şimdi yüz kat, bin kat büyütelim! Bunu örgütleyecek devrimci gençlik de Pavel Korçağın örneğinde olduğu gibi gençliğe sürekli gitmekten, onu değiştirip örgütlemekten yorulmayan, düşmanını iyi tanıyan ve berrak bir devrimci bilince sahip olan insanların eliyle olacaktır, yani Leninist gençliğin! Çalışmaktan yorulmadan, devrime büyük bir bilimsellikte inanarak, her anımızı gençliği ve devrimi örgütleme hedefiyle planlayalım! Geleceği kazanmak için vereceğimiz muharebelerin daha başındayız. Önümüzdeki savaflara hazırlanmak için böylesi bir ruh haline bürünmemiz anın yakıcı görevlerinden biridir. Amacı istiyorsak aracı yaratmalıyız, hayallerimizi gerçekleştirmek için düş görmeliyiz, an geldiğinde ayakları yere basmamalıyız.

Pavel Korçağın gibi bizim topraklarımız da Denizler, Sinanlar, Seyitler, Kenanlar ve daha nice devrimci önderlerimizin kahramanlık

“71 devrimci çıkışını gencecik yaşlarında bu topraklarda sosyalist hareketin reformizmine ve pasifizmine karşı başarmış Denizler, Sinanlar devrimimizi şekillendirdiler.”

hikayeleri ve mücadeleleri ile doludur. 71 devrimci çıkışını gencecik yaşlarında bu topraklarda sosyalist hareketin reformizmine ve pasifizmine karşı başarmış Denizler, Sinanlar devrimimizi şekillendirdiler. Onların o büyük örnekleri bizim önümüzü görmemizi sağlamakta, geleceğe güvenle yürümemize yardımcı olmaktadır.

Deniz'in o coşkulu devrimci karakteri farklı coğrafya ve farklı zaman dilimlerinde olsa bile Pavel Korçağın'ın devrimci coşkusu ve uzlaşmazlığı gibidir. Söylediği her cümlenin altını doldurmaya çalışarak, düşündüğü gibi özgürce yaşayan ve muazzam bir ateş yakan Pavellerden, Denizlere, Sinanlara kadar hepsi kendi tarihlerinin devrimci çağrılarına karşılık verip yollara düştüler. Şimdi ise sıra bizde! Tıpkı onlar gibi düş görme, öne çıkma, cüretle ve inatla devrimci şiarlarımızı yeni güçlere taşıma zamanı!

artan yıllar değil, zamlar!

2023'ü depremlerle, ama depremin değil devletin sebep olduğu yıkımlarla, seçim süresinde halka boş umut aşıl原因larla, dünya genelinde emperyalist savaşlarla geride bıraktık. Faşist devletlerin ve tüm baskı, sömürü aygıtlarının karşısında halkların özgürlük mücadeleleri, işçi-emekçi eylemleri, öğrenci hareketleri ve isyanlar büyüdü, derinleşti. Afetler, savaşlar, direnişlerle dolu böylesi bir yıldan sonra; yeni yıla girerken, her sene olduğu gibi, bir de ekonomik bir afetle karşı karşıya bırakıyoruz. Temel ihtiyaçlarımız dahil olmak üzere bütün gereksinimlerimize durmaksızın gelen zamlar; alım gücünü düşürmeye, insanları maddi zorluklar içinde boğmaya devam ediyor.

2024'e girdiğimiz ilk dakikadan itibaren, deyim yerindeyse "Zam Yağmuru" Türkiye ve Kürdistan işçi-emekçilerinin üzerine yağmaya başladı. Dinci-faşist iktidar köprü ve otoyollara, akaryakıtta, vergilere korkunç zamlar yaptı ve yapmaya devam ediyor. Tek başına akaryakıtta zam yapılması bile, ihtiyacımız olan A'dan Z'ye tüm ürünlerin fiyatının artması demek. Dinci-faşist iktidar yaptığı bu zamlarla devlet hazinesindeki bütün açığı, giderlerin gelirlerden fazla oluşunu, işçi-emekçi halklar üzerinden karşılamaya çalışıyor. Çünkü bu eşitsizliği çözmek için giderlerden kısması veya devletin tüm araçlarının sadeleşmesi; aynı zamanda polis-jandarma-orduyu finanse etmeyi de kısması demek.

Ama ekonomik ve politik krizin bu kadar keskinleştiği yıllarda halk yüzünü devrime dönerken devletin böyle bir sadeleşmeye gitmesi imkansız olurdu. Faşist devlet savaş araçlarından kısmak bir yana, yıllardır büyümeye gidiyor. Bunun yerine tüketim mallarına zamlar yaparak bütçe açığını kapatmaya çalışıyor.

Bütün bu zamların içinde gençlik de kendi payına düşeni aldı. Ulaşım, barınma, yeme-içme gibi tüm ihtiyaçlar zaten birer lükse dönmüşken, gelen zamlarla hayat pahalılığı daha da arttı. Öğrenci gençlik devletin verdiği "burs" ile herhangi bir sosyal aktivite şöyle dursun, açlık sınırında bile yaşayamıyor. Verdikleri burs her geçen gün daha az şeyi karşılayabiliyor. İşçi gençlik yeni yılla birlikte gözünü asgari ücret zammına dikeyliyor, ama yine alım gücü düşmüş bir şekilde devam ediyor. Yaşam koşullarının bu kadar zorlaşması karşısında gençlik depresyona, umutsuzluğa

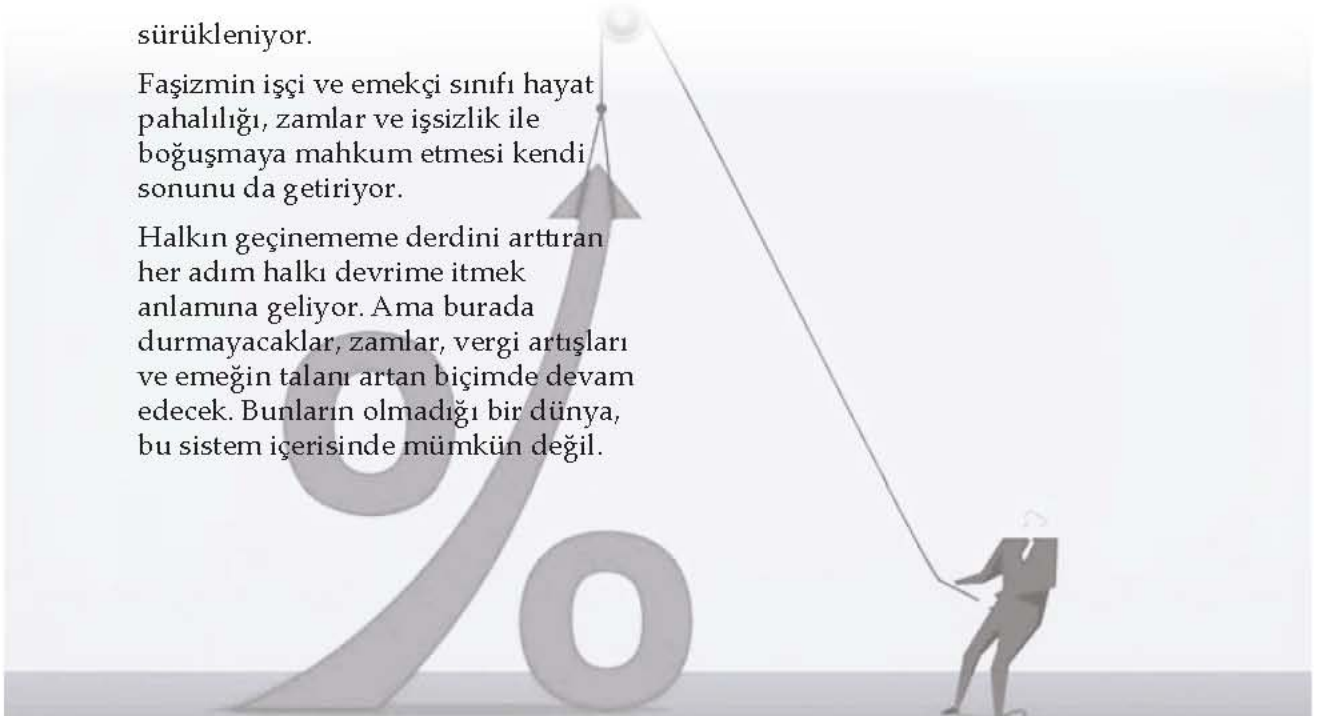
sürükleniyor.

Faşizmin işçi ve emekçi sınıfı hayat pahalılığı, zamlar ve işsizlik ile boğuşmaya mahkum etmesi kendi sonunu da getiriyor.

Halkın geçinememe derdini arttıran her adım halkı devrime itmek anlamına geliyor. Ama burada durmayacaklar, zamlar, vergi artışları ve emeğin talanı artan biçimde devam edecek. Bunların olmadığı bir dünya, bu sistem içerisinde mümkün değil.

2023'ün insanlarda yarattığı maddi, fiziki bir yandan da psikolojik yıkım ve zorluklardan sonra şimdi insanlar hiç nefes alamadan yeni yılın zorluklarıyla yüzleşiyor. Bu sistem içerisinde, bu baskı ve sömürü düzeni içerisinde yaşamaya devam ettiğimiz sürece nefes almamız mümkün olmayacak. Zamlar durmayacak, yaşam gitgide ağırlaşacak. Buna karşı ise, her geçen yılda olduğu gibi, işçi sınıfının, emekçilerin toplumsal hareketi gelişmeye devam edecek ve Leninistler önderliğinde burjuva egemenliğini yıkararak, devrime ulaşacak!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

kapitalizm nasıl son bulacak?

EKİM KOR

Bizleri açlığa, yoksulluğa ve geleceksizliğe boğan ve yaşamlarımızı iyice çekilmez hale getiren bu çürümüş kapitalist sistemin bir an önce yıkılması, biz emekçi sınıfın gençlerinin hiç kuşkusuz bir an önce gerçekleşmesini istediğimiz bir şeydir.

Kapitalizmin yıkılması kolay bir şey olsaydı, sanırım 300 yıl kadarlık dönemde emekçi sınıflar, bunu bizden önce binlerce kez başarmış olurlardı. Çünkü böyle bir şeyin bizden önceki emekçi sınıfların eline verip uygulatacak bir formülü yoktu. Bugün bizim de böyle bir formülümüz yok.

Ancak emekçi sınıfların sermaye iktidarına karşı savaşmalarının bu 300 yıl kadarlık tarihinde bizlerin dersler

ve sonuçlar çıkartabileceği başarılarla, kazanımlarla ve yenilgilerle sonuçlanan girişimleri ve deneyimleri var.

İlk deneyim 1871'de Paris'te yaşandı. Göğü fethe çıkan Paris'in proletaryası, tarihin ilk proletarya iktidarını kurdu; ancak bu girişim gericilik tarafından kanlı bir bastırmayla sonlandırılarak yarım kaldı. Bu yarım kalan işe 1917'nin 7 Kasım gününde Rusya'da devam edildi; tarihin ikinci proletarya iktidarı olan Sovyet iktidarı kuruldu. Bunların devamları da geldi. Doğru Avrupa ülkeleri, Çin, Kore, Küba, Vietnam vs... Elbette tüm bu saymış olduğumuz ülkelerdeki başarıya ulaşan deneyimlerde ilk girişimler başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Tüm bu başarılı devrimler, başarısız girişimlerden sonra uzun süren gericilik yıllarının ardından emekçi sınıfların ve onların öncü komünist partilerinin çetin ve fedakarca mücadeleleriyle olabildi. Bizim bu yazımızda da tartışmak istediğimiz şey, devrimlerde ya da yenilgilerde emekçi sınıfların ittifak politikaları, taktikleri, stratejileri vs. değil, devrime giden süreçteki çetin ve fedakarca mücadeleleridir.

Emekçi sınıfların sermaye iktidarına karşı mücadelelerinin deneyimleri ve girişimleri bize şunu öğretir: Kapitalizmi yıkmak, bir gecede olabilecek bir şey değildir; milyonlarca emekçinin uzun yıllara dayanan enerjilerinin harekete geçirilmesiyle başarılacak ve yenilgileri, acıları, zorlukları göze alarak yapılabilecek bir şeydir. İşte bizim de bu yazımızda üzerinde durmak istediğimiz şey budur.

Emekçi sınıftan olduğu halde kendisini o sınıfın aidiyetiyle donatmayan, kendisini o sınıftan saymayan ve atomize düşünen bir emekçi "Tek başıma ben ne yapabilirim ki?" diye düşünebilir. Oysaki o, iradesinden bağımsız olarak bir sınıfın parçasıdır, aynı zincirin halkasıdır. Dolayısıyla harekete geçmesi, mücadele açısından çok önemlidir. Bu, sınıftan olan her bir emekçi için geçerlidir. Her bir emekçinin mücadeleye atılışı, sınıfın devrimci mücadelesini canlandıran önemli bir eylemdir. Stalin,

devrimci savaşçıların ve emekçilerin mücadelede kendilerini mücadeleye adanması ve bu uğurda toprağa düşmesi hakkında şunları diyordu:

"Her ne kadar sokak gösterilerinden direkt sonuçlar elde edemesek de, göstericilerin gücü bugün için henüz Devleti halkın isteklerinin hemen yerine getirilmesine zorlamaya yetmese de, bizim bugün sokak gösterilerinde verdiğimiz kurbanlar yüz kat olarak geri gelecektir. Savaşta ölen

Sermaye iktidarının bize her fiziki saldırısı, Stalin'in deyimiyle kendi yenilgisini hazırlayan bir eylemdir sadece...

ya da bizden koparılp alınan her savaşçı yüzlerce yeni savaşçıyı harekete geçirecektir.

Şimdilik daha ara sıra sokakta yenik düşeceğiz, hükümet daha bir süre arada bir sokak savaşlarına yenmiş olarak çıkacaktır. Ama bu sadece görünüşte bir zafer olacaktır. Daha böyle birkaç zaferden sonra otokrasinin yenilgisi muhakkaktır. Otokrasi bugünkü zaferiyle kendi yenilgisini hazırlamaktadır. Ama, o günün geleceğine, o günün uzak olmadığına inanan bizler, siyasal ajitasyonun ve sosyalizmin tohumunu saçmak için kendimizi kırbaç darbelerine bırakıyoruz." (J. V. Stalin, Eserler Cilt:1, s.44-45)

Sermaye iktidarının bize her fiziki saldırısı, Stalin'in deyimiyle kendi yenilgisini hazırlayan bir eylemdir sadece...

Bizlerin mücadeleye atılarak bu yaptığımız fedakarlıklar mühim değildir. Biz ekmeğimiz ve onurumuz için mücadeleye atılıyoruz.

Sermaye iktidarının bize her fiziki

saldırısı, Stalin'in deyimiyle kendi yenilgisini hazırlayan bir eylemdir sadece...

Bizim bu yazımızda üzerinde durmak istediğimiz ikinci şey de, devrimin bir olay değil, olgusal bir süreç olduğudur. Marx, 1871 Paris Komünü deneyimini ele aldığı "Fransa'da İç Savaş" adlı eserinde, işçi sınıfının kendi kurtuluşunu ancak uzun mücadelelerden, bir dizi tarihsel süreçten geçmesi gerektiğini belirtiyordu. 7 Kasım 1917'de Rusya'da işçiler ve yoksul köylüler iktidarı ele geçirdiklerinde bu işi sadece tek bir günde yapmadılar. 7 Kasım 1917'de iktidarın alınması, ancak bir dizi sürecin ve olguların birikmesiyle olabilecek bir şeydi. Bunun üzerine Lenin şöyle diyordu:

"1905-1907 Devrimi olmadan, 1907-1914 karşı-devrimi olmadan, Rus halkının tüm sınıflarının ve Rusya'nın geri kalan bölümünde oturan halkların böylesine tam bir 'kendi kaderini tayin'i imkânsız olurdu; birbirleriyle ve Çarlıkla ilişkilerini, 1917 Şubat ve Mart Devrimi'nin sekiz günü içinde ifadesini bulduğu gibi saptayamazdı. Bu sekiz günlük devrim -kıyaslamak uygun olursa- sanki önceden düzinelerce provası ve genel provası yapılmış gibi 'oylandı'; 'aktörler' birbirlerini tanıyorlardı, rollerini, yerlerini biliyorlardı, çevrelerini en ufak ayrıntıya kadar, politik akımların ve eylem yöntemlerinin en ufak nüanslarına kadar biliyorlardı." (V. İ. Lenin, Seçme Eserler Cilt:6, s.18)

Biz emekçilerin gelecekte kurmuş olacağımız iktidar, ona ne kadar etkide bulunduğumuza bağlı olarak, o an belirlemiş olduğumuz hedeflerle şekillenebilir. Bu, yenilgi için de geçerlidir.

Devrimci bir savaştaki yenilgimiz, o anki hedeflerimizin berrak olup olmamasına bağlıdır. Yenilgiyi seçmek elbette bizim bir isteğimiz olamaz. Bizim hedefimiz her zaman kendi devrimci iktidarımızdır. Kapitalizmi yıkmak, proleter ordusunu oluşturan bizlerin tüm enerjik örgütlü faaliyetiyle gerçekleşebilecek bir şeydir. Kapitalizmin alın yazısı zaten bellidir. Bizim işimiz, bu işi belirsiz bir geleceğe ertelemek değildir. Yapmamız gereken şey, tüm enerjimizi devrim için harcamaktır.

filistin, dünyanın savaş meydanı

QR kodu okutarak ya da Youtube hesabımıza giderek
videoyu izleyebilirsiniz

newroz ruhuyla gençlik devrime!

SEYİT YAŞAR

Kralın zulmüne karşı dağlara çekilen genç ve yetişkin köylülerin, Demirci Kawa ile anılan isyanı ve mücadelesinden bugüne; baharın gelişini ve kavgayı temsil ediyor Newroz. Kawa'dan Denizlere, Mazlumlara onlardan bugüne, başkaldırının ve zaferin bayramı olarak karşılanıyor bu toprakların sömürülen ve ezilen halkları tarafından.

Ekonomik krizin hayatlarımızı yaşanılmaz kıldığı, geleceğimiz için hayaller kuramadığımız, kışlayı andıran okul ve yurtlarda yaşayarak niteliksiz eğitim aldığımız, yeteneklerimizi açığa çıkarmak ve onları geliştirmenin aksine ufkumuzun giderek geçim sıkıntısı ile köreldiği günlerden geçiyoruz.

En basit demokratik hakkımızı kullandığımızda hakkımızda açılan soruşturmalara, kültürel ve sosyal aktivitelerden koparılmış şekilde yaşıyoruz. Genç yaşta birçoğumuz okurken aynı zamanda çalışıyor, iş kazalarında veya yaşamak zorunda bırakıldığımız mekanlarda ihmaller sonucu öldürülüyoruz.

Gençlik, kapitalist düzenin yarattığı tüm bu çıkışsızlıklarla intihara sürükleniyor veya bilinçli politikalar sonucunda toplumun giderek artan bir kesimini uyuşturucu madde kullanımına sürükleyerek, hayattan tamamen koparılmaya itiliyor.

Evet, tüm bu saydıklarımız bugün modern olarak adlandırılan bu sistemde, "seçme özgürlüğü" şeklinde ifade edilerek yaşıyor. Görünüşte seçmekte özgür olduğumuz iddia edilse de, doğmakla birlikte şanslı kimseler olarak dünyaya gelmemiş,

**"Görünüşte
seçmekte özgür
olduğumuz iddia edilse
de, çerçevesi-sınırları
çizilmiş yaşamlar içerisinde
ancak basit düzeyde seçimler
yapabilerek yaşıyoruz. Hangi
meslek ile kötü yaşamlar
yaşayacağımızı seçme
özgürlüğü gibi"**

Genç Yoldaş

işçi veya emekçi bir ailenin çocuğu isek yukarıda bahsettiğimiz çerçevesi-sınırları çizilmiş yaşamlar içerisinde ancak basit düzeyde seçimler yapabilmek yaşıyoruz. Hangi meslek ile kötü yaşamlar yaşayacağımızı seçme özgürlüğü gibi!”

Kürt veya başka bir ezilen ulustan isek zırhlı araçlar ile ezilerek katlediliyor, ana dilde eğitim almıyoruz. Alevi isek ötekileştirilerek, dinsiz ilan edilerek katlediliyoruz. Cinsel kimliklerimiz veya yönelimlerimiz sebebiyle sömürüye ve şiddete maruz kalarak sürekli hor görülen, aşağı insan kategorisinde yaşamak zorunda bırakılıyoruz.

Yaşadığımız bütün bu koşullar içerisinde, tıpkı işçi sınıfı ve emekçilerde olduğu gibi yalnızca özgürlüğü seçmekte özgür olduğumuzu görüyoruz. Eskisi gibi yaşamak istemiyor, insanca bir yaşamın hayalini kuruyoruz. Yaşadığımız topraklarda, mücadelenin ve isyanın bayramı Newroz'a gençlik olarak bu koşullar ve yarattığı ayaklanmacı duygularla giriyoruz.

Dehak'ın sömürdüğü gençlik ve köylülerin mücadelesi; bugün

kaderi işçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluşuna bağlı gençliğin mücadelesinde yaşıyor, kurtuluşunu bütün bir toplumun kurtuluşunda gören, geleceğini kendi ellerine almak için Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimine katılan gençliğin devrimci ruhu ile tüm sokak ve meydanlarda Newroz ateşini büyütüyor.

Bu doğrultuda bütün gençliği birleşik mücadeleyi büyütmeye, bulunduğu alanlarda Newroz ateşini yakmaya, tekelci kapitalizme ve faşizme karşı mücadele etmeye davet ediyoruz. Newroz Piroz Be!

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

BIJÎ TEKOSÎNA YEKBÛYÎ YA GELÊN ŞOREŞGER!

NEWROZ PÎROZ BÊ!

biz devrimi örgütlüyoruz!

T. UĞUR ÖZGÜR

Sokaklarda, meydanlarda, atölyelerde, fabrikalarda, okullarda, yaşamın her alanında devrim için mücadele veriyor, devrimi ilmek ilmek örmeye çalışıyoruz. Ancak bugün gençlik hareketine baktığımızda işçi gençliğin örgütlülüğünün yok denecek kadar az olduğu, öğrenci gençlik örgütlenmesinin çok zayıf kaldığı bir süreçten geçiyoruz.

Faşizmin saldırıları yoğun bir şekilde devam edereken bir yandan belediye seçimlerinde başkan olacakların ya özgürlüğü getireceği ya da tüm dertlerimizi çözeceği safsatalarıyla emekçi halk ve gençlik demogoji dolu burjuva demokrasisine kanalize edilmek isteniyor. Genel seçimlerde AKP'ye yaramasın diye politikalarını burjuva muhalefet düzeyine kadar indirgeyerek, halkı Kılıçdaroğlu'nun özgürlük perisi olduğu yalanlarının ardından başını kaldırmaz dediğimiz reformistler, belediye seçimleriyle sosyalist belediye yöneticiliği adı altında halkı utanmazca bir kez daha kandırabiliyor. Bahane hazır: "Halkın bilinç düzeyi bu, halk seçimlere gidiyor. Seçime gittiklerinde önlerinde üçüncü yolu açacak sosyalistleri bulmalılar."

Baştan söyleyelim: Halkın önündeki tek yol devrimdir. Halk kitlelerinin kapitalist düzenden hiçbir umudu ve güveni kalmadığı böyle bir dönemde halkın geri olduğunu iddia ederek, halkın düzeyinin de gerisine böyle

düşüyor işte reformistlerimiz. Gençlik hareketini ele alacağımız bu yazımızda, öğrenci hareketi içerisinde etkin olan siyasetlerin bileşeni olduğu parti ve örgütlerin durumu işte bu şekilde. Ayrıca öğrenci hareketi içerisindeki gençlik örgütlerine baktığımızda da çok farklı sonuçlara ulaşmayacağız.

Gençlik hareketine geçmeden önce belirtelim; biz seçimlerin bir araç olarak kullanılmasına karşı değiliz. Biz, işçi sınıfının bu düzene, yasalarına ve toplumun ihtiyaçlarını karşılayabileceğine olan güveninin olmadığı; burjuva meclisin, faşizmin işçi sınıfına yönelik saldırılarının komuta merkezi olduğu dönemlerde seçimlere karşıyız. Ve bugün reformlar mücadelesini amaç edinmiş ve devrimi, seçimlerde kitlelere giderken kullandığı araç olarak gören reformizme karşıyız.

Gençlik hareketine geldiğimizde ise gerek gençlik örgütleri, gerek gençlik hareketinin eylemlerine baktığımızda politik düzeyin "öğrenci hareketinin kabullendiği düzeye" yani kitlelerin düzeyine indirgendiği durum burada da söz konusu. İsimlerinin devrimci olduğu, devrimin konuşulduğu masada tozu dumana katan gençlik örgütleri, iş pratiğe geldiğinde kitlenin düzeyine inme, hatta öğrencilerin geniş kesimlerini korkutmamak ve yanlarına almak için bayrak, imza, devrimci söz dahi kullanmayarak 'devrimcilik'lerinden vazgeçebiliyorlar.

Sözümüz sadece bunu yapan siyasetlere değil.

Genel olarak gençlik örgütleri eylemlerine baktığımızda birçok gençlik örgütünün tek bir politik hedefte ortaklaşması için herkese uygun ortak metinlerin çıktığı, uzaktan örgütlemesi daha kolay gözüken eylemler görüyoruz. Bu eylemlerde ortaklaşılması zor olduğu kadar güçlü eylemler örmenin öneminin (faşist saldırıların arttığı bu dönemde) çok fazla olduğunu vurgulamak gerek. Bu ortaklaşmanın önemiyle birlikte bugün gençlik örgütlerinin yaptığı eylemlerin politik içeriğine baktığımızda "kitlelerin düzeyine" indirgenmiş politikalarda ortaklaşıldığını görüyoruz. En geniş kitleleri kapsamak adına düzeyini kitlelerin düzeyinin aşağısına çekerek iyi bir eylem -ama devrimci eylem değil- örgütleyen hareketlere en uygun cevabı Lenin'in şu sözlerinde buluyoruz:

"... bayağı "devrimcilik" in geçerli bakış açısından, öğrenciler arasında ideolojik birliğin sağlanması bütünlüklü bir dünya görüşü gerektirmez, devrimci düşüncelerin çeşitli türlerine karşı "hoşgörülü" bir tutum ve herhangi belirli bir düşünceler dizisine olumlu bağlılıktan kaçınmayı isteyerek, onu, hatta dışarıda bırakır. Kısacası, bu siyasal ukalaların gözünde, ideolojik birlik (tabii ki, görüşlerin genişliği ne pahasına olursa olsun ve derhal birliğin önemi vb. hakkında harcıalem sözlerle az ya da çok ustalıkla gizlenen) ideolojik ilkelerin belirli bir yokluğunu gerektirir." (V. İ. Lenin-Stalin, Komsomol ve Parti, s. 9)

Evet, iyi bir eylem örgütlemek için Lenin'in de dediği gibi "ideolojik ilkelerin belirli bir yokluğu" gerekiyor.

Ve bugün gençlik örgütlerine baktığımızda ise bunun birçok örneğine rastlamak çok zaman almayacak bir iş olacaktır. Komünistlerin görevi kitlelere öcülük etmek, onlara öncü müfrezesinin ileri politikalarını götürmektir. Öncü müfrezeden ve ileri politikadan yoksun her hareket gibi bu hareketler de ya kitle içerisinde eriyor ya da bağımsız öğrenci hareketlerini eleştirerek küçük-burjuva dar görüşlülükleriyle yerinde sayıklayarak o hareketin gelişme evrelerini görmezden geliyor. Kafalarında sınırladıkları eylem şablonuna uygun gelen bir hareket olduğunda da öğrencilerin en geri hatta dinci-gerici, karşı-devrimci kesimleriyle dahi ortaklaşabiliyorlar (Yıldız Teknik Üniversitesi'nde tekbir çeken dincilerle beraber Filistin eyleminde ortaklaşıldığı gibi).

Biz eylem değil devrim örgütlüyoruz. Ve sayımız kaç olursa olsun, kitlenin örgütlülük düzeyine bakmadan onlara devrimci politikayı götüreceğiz ve öğrencilerin ileri kesimlerini devrimci saflara davet edeceğiz. Öğrencileri devrim saflarına davet ettiğimizde hızla akın akın devrim saflarına gelmeyebilirler, hatta bizden uzak durmak isteyebilirler; ama şunu çok iyi bilerek yılmadan çalışacağız.

Öğrenci hareketi, işçi sınıfının sosyalizm kavgasında kendisini sosyalizmin zaferi için devrim saflarına katacak birliğini tanıyor ve ihtiyaç duyduğunda ona ulaşacaktır.

Biz Deniz Gezmişlerin bıraktığı bayrağı zaferle buluşturmaya baş koymuşuz!

Denizlerin Yolunda Devrimci Öğrenci Birliği Saflarına!

13 mart savaşçıları

13 Mart 1982'de, Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarında devrimin yolunu açan devrimci komünist önderler Deniz'in, Yusuf'un ve Hüseyin'in idam ediliflerinden 10 yıl sonra, üç devrimci komünist işçi önderi, Necati Vardar, Seyit Konuk ve İbrahim Ethem Coşkun, yine aynı faşist devlet tarafından idam edildi.

ABD emperyalizminin işbirlikçisi tekeli sermeyen faşist devleti bu topraklarda devrimcileri fiziksel olarak ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yaptı; ama devrimci komünist önderlerimizin bizlere bırakmış olduğu azmi, kararlılığı ve cesareti kaldıramadı. Bugün yok olmakta olan bu sömürü düzenini bir devrim yoluyla ortadan kaldırmaktaki kararlılığımız, hala yerinde duruyor.

İnatçıyoruz! Necati'nin, Seyit'in ve İbrahim Ethem'in bizlere devrettiği devrimci mücadele bayrağını burjuvazinin çürümüş kalesine dikene kadar dalgalandıracacağız!

13 Mart Savaşçıları Yaşıyor!

bugüne kadar patronlar için çalıştık, bundan sonra özgürlüğümüz için çalışalım!

Ben İzmir'de demir sanayisinde çalışan genç bir işçiyim. Daha 12 yaşlarımda okulu bırakmak zorunda kaldım ve o gün bugündür çalışıyorum. Bu kapitalist sistem tarafından bizler çalışmaya zorlanarak günde 12-13 saat çalıştırılıyor. Bu koşullarda zaten sosyal hayatımızın varlığından bahsedemeyiz.

Benim gibi küçük yaşlardan itibaren çalışmak durumunda kalan milyonlarca genç işçi olduğumu biliyorum. Bizlerin yaşamlarını, sorunlarını ve genç yoldaş dergimiz ve yoldaşlarımız sayesinde öğrendiğim, sorunlarımıza karşı çözüm önerilerimi yazıp genç yoldaş dergimize ben de katkıda bulunmak istedim, emek

“Biz bu para karşılığında onlara emek gücümüzü, gençliğimizi, geleceğimizi verirken onlar daha da zengin oluyor.”

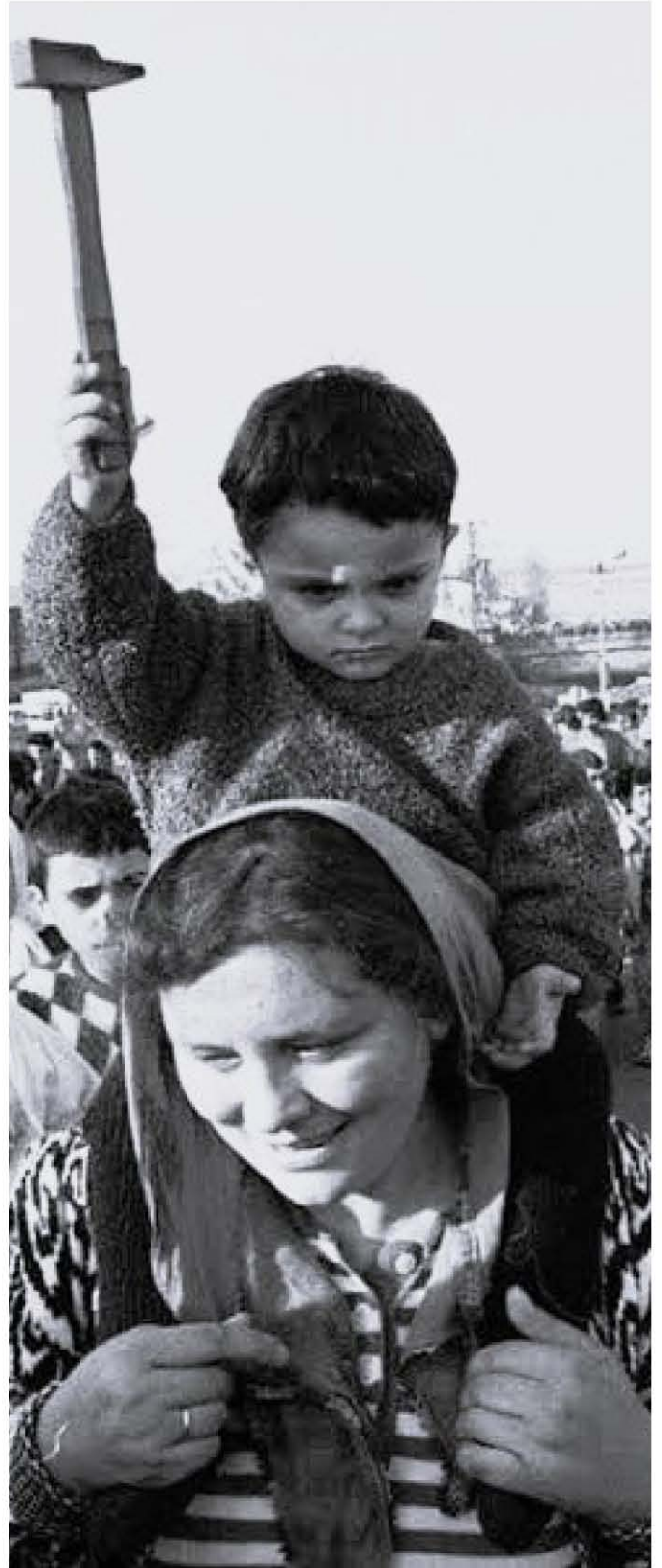
vermek istedim. Günde 12-13 saat en ağır koşullarda çalıştıktan sonra elimize geçen (bize verdikleri) bir miktar para, o da tekrar onlara gidiyor. Biz bu para karşılığında onlara emek gücümüzü, gençliğimizi, geleceğimizi verirken onlar daha da zengin

**“Atölyelerde,
fabrikalarda,
okullarda... ve her
yerde, gördüğümüz tüm
genç işçilerle... Onlara
başka bir hayatın
mümkün olduğunu
söylemeliyiz.”**

oluyor. Bugün çoğu genç işçinin çözüm diye bulduğu yurt dışına kaçma yolu aslında çözüm değildir. Yine aynı şekilde sömürüleceğiz, yine patronlar kazanacak. Bizim bu kapitalist sistemi yıkmamız gerek, daha iyi bir yaşam ve onurlu bir gelecek için. Asgari ücreti kendileri belirleyip kendileri bizi yönetiyor. Hayatımız çalışmaktan ibaret, elimize geçen hiçbir şey yok. Buna karşı bizim yapmamız gereken tek şey yaşadığımız ülkeyi güzelleştirmek. Hayatımızı biz yönetmek istiyoruz! Patronlar değil genç işçi arkadaşlarımız, onlar emeğimiz üzerine kurulu düzenlerinde şatafatlı bir hayat yaşarken, hepimiz aynı şekilde sömürülüyoruz, çalıştırılıyoruz, hepimiz geleceksiz, işsiz ve adaletsiz bir hayat yaşıyoruz. Bunu değiştirmek bizim elimizde. Genç işçiler olarak buna inanıyoruz. Biz bu kapitalist patronlar düzenine mecbur değiliz, biz bu sistemi değiştireceğiz! Atölyelerde, fabrikalarda, okullarda ve her yerde, gördüğümüz tüm genç işçilerle... Onlara başka bir hayatın mümkün olduğunu söylemeliyiz.

Bizim tek bir kurtuluşumuz var, o da devrimdir. Daha çok çalışmalıyız, örgütlenmeliyiz ve bu sömürü düzenini yerle bir etmeliyiz!

İzmir'den İşçi Bir Genç Yoldaş

“bizleri kölelere dönüştürmek istiyorlar” -okur mektubu

Eğitimde zaten eşitlikten bahsedemediğimiz bir sistemde, rekabetçi eğitim içinde yarışa sokulan öğrencilerden başkası değiliz. Hayatımızı belirleyen şey ilgi alanlarımız, yeteneklerimiz değil bir sınav notu ve o nota etki eden bir orta öğretim başarı puanı. Bu puan özel okullarda bol keseden verilirken, devlet okullarında öğrencilerin yazılı notları ve sanırım öğretmenlerin “Ne kadar az verebiliriz?” diye düşündüğü sözlü notundan oluşuyor.

Bunun yanında proje okulları gibi saçmalıklarla yazılı zorlukları okuldan okula değişerek “eğitimde eşitlik” sözden ibaret bırakılıyor. Ve tabii ki sadece bunlarla kalmıyor eğitim sisteminin saçmalıkları. Açık liseye geçiş hakkı öğrencilerin elinden alındı. Zaten içi boşaltılmış eğitim müfredatıyla kimse bir şey öğrenemiyordu. 8 saat ders... Günümüzün neredeyse tamamı okulda, geri kalanın büyük çoğunluğu okula gitmek için kullandığımız toplu taşımalarda geçiyor. Eve sadece yemek ve uyumak için gidiyoruz. Üstelik gördüğümüz içi boşaltılmış müfredat ve YKS'nin zorluğu yüzünden fazladan ders çalışmak zorundayız; ama hangi ara?

Bu yüzden açık liseye geçiliyordu; ama tabii ki bu hakkı da elimizden aldılar. Sosyal hayat yok. Bir öğrencinin zaten sinema tiyatro gibi şeylere de parası yok, parası olsa bile vakti yok. Bütün bu sorunların yanında okullarda LGBTİ+’lara yapılan baskılar, dinci baskılar, bilimsel eğitimden uzak evrim karşıtı dersler, öğrencileri her yönden kısıtlayan yasaklar... Örnek olarak milli eğitimin kararlarını ele alalım. Hepimizin okullarında uygulandı. Sınavların test olması yasaklandı vs. vs.

Peki size sorum şu: En son alınan karar yani okulun son haftasında etkinlik yapılma kararı hanginizin okulunda uygulandı, uygulandıysa bile verimli mi oldu? Hepimizi bir kalıp içine alıyorlar. Kendi istedikleri “dindar ve kindar nesli” yaratmaya çalışıyorlar ve küçük yaşlardan itibaren itaat etmeyi, bu düzene karşı çıkanları hor görmeyi, onlardan nefret etmeyi öğretiyorlar ki ilerde onların rahatlıkla sömürecekleri köleler haline gelelim.

Adana’dan Bir Genç Yoldaş Okuru

değişim şart -röportaj

İzmir'de bayraklı Kadın KYK yurdunda kalan bir arkadaşımızla gerçekleştirdiğimiz röportajı dergimizin bu sayısında yayınlıyoruz; bu yurt şehir merkezine uzak olması, yemekhane sorunları, ulaşım sorunları gibi nedenlerden dolayı öğrencilerin en rahatsız olduğu yurtlardan biridir. Ama bizler biliyoruz ki bu yurttaki gördüğümüz sorunlar yalnızca bu yurttaki yaşamıyor, hemen hemen bütün yurtlarda aynı sorunlar bazen daha çok bazen daha az olmak üzere sürekli yaşanıyor.

G.Y.D: Yurt yemekhanesinde çıkan yemeklerden memnun musunuz, bu yemekler nitelikli ve doyurucu mu?

- Genel anlamda besleyici ve doyurucu değil, porsiyonlar küçük oluyor. İnsan bünyesine zararlı olduğunu düşünüyorum. Dışardan geldiği için güvenilir olduğunu düşünmüyorum.

G.Y.D: Yurt yemekhanesi ile ilgili herhangi bir sorun yaşadınız mı, ya da bir mağduriyete şahit oldunuz mu?

- Yemekhane binası yok. Çadır tarzı bir yerde yemek yeniliyor ve hava koşullarına uygun değil. Yemek çoğu zaman yeterli olmuyor. Kapasitesi 300 kişilik yemekhanede 2000 kişi yemek yemeye çalışıyoruz. Çoğu zaman menüde eksiklik oluyor ve yemek çeşitleri çabuk bitiyor.

G.Y.D: Yurtlardaki manevi danışmanlık uygulaması ve bu kontenjanla yurtlara giren diyanet personelleri konusunda, bu uygulama hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Yurtlarda diyanet personellerinin gereksiz olduğunu düşünüyorum. Onun yerine temizlik personeli veya güvenlik alınsa çok daha iyi olur. Diyanetin yurtlardan uzak tutulması ve bunun yerine psikolog atılsa çok daha mükemmel koşullarda bir yurt olabilir.

G.Y.D: Bayraklı yurdunun çevresi ile ilgili; bu yurttaki kalan pek çok arkadaşımızın tacize uğradığını duyuyoruz, siz hiç böyle bir tacize uğradığınız mı veya böyle bir duruma şahit oldunuz mu?

- Yurdun etrafında kalabalık sarhoş insanlar oluyor, güvenlik önlemi az ve konum olarak yurdun konumu tekin bir yerde olmadığı için böyle olaylar artıyor. Her gün böyle olaylar daha da artıyor; sesli tacizler, korna basmalar, peçe takıp yurda girmeye çalışmalar vs. vs. bu tarz olayların bitmesini istiyoruz

G.Y.D: Yurda en son giriş saatiniz ve yurt giriş çıkış saatleriniz konusunda herhangi bir sorun yaşadınız mı?

- Son Giriş Saati: 23.00. Çok erken olduğunu düşünüyorum. Girişteki güvenlik önlemlerinden parmak izi cihazı geç geldi yurdumuza. Ve aşırı sıra oluyor, soğuk havada dışarda dakikalarca bekliyoruz. Yanımızda da giriş kartı olmadığına yurtda kaldığımızı kanıtlamak için e-devlet tarzı uygulamalar ile gösterdiğimiz öğrenci belgemiz kabul edilmiyor.

G.Y.D: Yurtta öğrencilere dönük ne gibi yasaklamalar, idari işlemler var ve bu yasaklamalara yönelik öğrencilerin tavrı nedir?

- Çoğu asansör yasak. Öğrenciler olarak tepki versek de değişen bir şey olmadı. Zemin kattaki dairelere odalara su basıyor, asansör kullanmak istiyorsun ama kilitli... Kantinin yeri تنها bir yerde olduğu için 22.00'dan sonra kantini yasakladılar.

G.Y.D: Aydın'da yaşanan asansör katliamından sonra yaşadığınız Bayraklı Kadın KYK yurdunda herhangi bir değişiklik oldu mu, olduysa ne gibi değişiklikler oldu?

- Herhangi bir değişiklik yapılmadı. Öğrencilere olumlu bir değişiklik yapılmadı.

G.Y.D: KYK yurtlarında öğrencilere dönük baskılarla ilgili ne düşünüyorsunuz? Sizde gerçekten nitelikli bir yurt nasıl olmalı?

- Nitelikli bir yurt olması için odadaki insan sayısı çok fazla, güvenlik yetersiz, yurtlarda spor, etkinlik yapacağın bir yer yok. Bu gibi sorunlar çözülsünse daha nitelikli yurtlar olacaktır. Odalarda ders çalışma alanı yok, yetersiz buluyorum.

G.Y.D: Son olarak gerçekten nitelikli bir barınma beslenme ve yaşama imkanı sağlayan yurtlar yaratmak için neler yapılabilir?

- Tarikat yurtlarına verilen önem KYK yurtlarına verilse, gerekli aşçı kadroya alınsa ve yemekhaneler yapılırsa sorun çözülecektir. Biz dışarıdan yemek yesek de yurtlarda aşçılar tarafından yemek yapılıyor. Şimdi okula yakın yurtlar yapılıyor. Ama değişimin şart olduğunu savunuyorum.

G.Y.D: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

meçhul öğrenci anıtı

ECE AYHAN

Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında
Bir teneffüs daha yaşasaydı,
Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür
Devlet dersinde öldürülmüştür.

Devletin ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu:
- Maveraünnehir nereye dökülür?
En arka sırada bir parmağın tek ve doğru karşılığı:
- Solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbine!dir.

Bu ölümü de bastırmak için boynuna mekik oyalı mor
Bir yazma bağlayan eski eskici babası yazmıştır:
Yani ki onu oyuncakları olduğuna inandırmıştım

O günden böyle asker kaputu giyip gizli bir geyik
Yavrusunu emziren gece çamaşırıcısı anası yazmıştır:
Ah ki oğlumun emegini eline verdiler

Arkadaşları zakkumlarla örmüşlerdir şu şiiri:
Aldırma 128! İntiharın parasız yatılı küçük zabıt
okullarında
Her çocuğun kalbinde kendinden büyük bir çocuk vardır
Bütün sınıf sana çocuk bayramlarında zarfsız kuşlar
gönderecek...

BERKİN ELVAN ÖLÜMSÜZDÜR!

Adım Okan Bayram..
İTÜ'de okudum. Uzay Mühendisi
oldum... Kendi okulunda
baristalık

yapıyordum.
canıma kıydım..
o günlerde
uzaya biletle
yolcu
gönderiyordunuz..
dikkatinizden
kaçmış olmalı.

**unutmadık,
affetmeyeceğiz!**

1489-8201-NEZ

9 773023 637003 >